

Знаменська Інна Олександрівна
*здобувач вищої освіти факультету адвокатури та
антикорупційної діяльності
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ПРОБЛЕМА ЕФЕКТИВНОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ МИРОТВОРЧИХ МІСІЙ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ВІЙНИ В УКРАЇНІ

З перших років незалежності Україна почала активно проявляти себе як соціальну та сильну державу, що підтримує мир та виступає проти війни. Доказом цього виступають участі у миротворчих місіях ООН.

Безпосередня участь України як окремої держави у миротворчих операціях ООН розпочалася ще з моменту затвердження Верховною Радою України Постанови від 3 липня 1992 року «Про участь батальйонів Збройних сил України в Миротворчих Силах Організації Об'єднаних Націй у зонах конфліктів на території колишньої Югославії».

На протязі довгого часу саме цей регіон залишався основним для здійснення миротворчої діяльності України під керуванням різних міжнародних організацій [3].

Найчастіше, українські військові у складі миротворчих операцій виконують такі завдання:

- забезпечення гелікоптерів;
- патрулювання відповідальних зон, збирання та аналіз інформації;
- дослідження процесу роззброєння, демобілізації та розподілу всіх озброєних сил;
- розвідка, розмінування та знешкодження вибухонебезпечних предметів;
- допомога у наданні гуманітарної допомоги;
- супровід гуманітарних грузоперевозок;
- ведення інженерних розвідувальних шляхів руху, об'єктів та місцевості;
- патрулювання морських районів [1].

Проте з початком війни в Україні в 2014 році здійснення миротворчих місій дещо припинилось, адже першочерговою задачею держави стоїть досягнення миру в межах країни.

Можна впевнено сказати, що, навпаки, миротворча діяльність інших країн зусередила в межах України з початком воєнного конфлікту між Україною і Росією, особливо після подій 24 лютого 2022 року.

Збройні Сили України терміново біли зібрані в точках збройних конфліктів, всі військові мобілізовані в межах законодавства, тому миротворча діяльність України зосередилась на самозахист держави від окупанта.

Відновлення української миротворчої діяльності поза межами країни вважається неможливим доки наша держава та її громадяни знаходяться під ризиком знищення. Саме тому вважається доцільним серед представників міжнародних організацій та країн світу в цілому, підтримати Україну в момент війни, зокрема за допомогою забезпечення ЗСУ необхідним обладнанням, гуманітарною допомогою та ін. [2, ст. 170].

Отже, миротворча діяльність України не є можливою доки Російська Федерація проводить воєнний наступ на її території, знищуючи українську державність та її населення, тому всі сили українських збройних сил будуть покликані на самозахист держави та народу. Саме після успішного досягнення цієї цілі Україна зможе продовжувати виконувати миротворчу функцію в повному масштабі задля досягнення миру у світі.

Джерела:

1. Авдошин І. В. Правове регулювання міжнародного співробітництва України у військовій сфері // Стратегічна панорама. 2008. № 2. С. 220–226.
2. Панченко Л. Є. Новітні форми міжнародно-правового регулювання миротворчої діяльності: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. ек. наук: спец. 12.00.11 «Міжнародне право» / Панченко Л. Є.. – Київ, 2016. – 212 с.
3. Кондрацька Л. А., Кравчина Т. В. Методологічні перспективи миротворчої освіти // Наукові перспективи. 2022. Вип. № 6(24). С. 486–498.

Науковий керівник: Мануїлова Катерина Вікторівна к.ю.н., доцент, доцент кафедри міжнародного та європейського права Національного університету «Одеська юридична академія».

Харитонов Роман Феліксович

*к.ю.н., доцент, доцент кафедри міжнародного та європейського права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

Шор Анастасія Максимівна

*здобувач вищої освіти факультету прокуратури та слідства
(кримінальної юстиції)*

Національного університету «Одеська юридична академія»

ДІЯЛЬНІСТЬ МІЖНАРОДНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В СФЕРІ ПРОТИДІЇ НЕЛЕГАЛЬНОЇ МІГРАЦІЇ

В умовах поширення та розгортання повномасштабної загарбницької збройної агресії, так як наслідок, складної міграційної ситуації постає питання, щодо радикального перегляду підходів до формування міжнародно-правового співробітництва держав у нейтралізації нелегальної міграції та розробки ефективних інструментів його реалізації. Протягом останніх років питання щодо розповсюдження нелегальної міграції вийшло далеко за межі окремих держав, стало стійким і масштабним явищем, та перетворилося на світову глобальну проблему, що призводить до великої кількості негативних наслідків, зокрема; сприяє збільшенню рівня злочинності та створенню тіньового ринку праці; постає загроза для громадської безпеки; поширюються небезпечні захворювання. Подібна ситуація зазвичай обумовлюється тим, що регулювання та контроль процесів, пов'язаних з міграцією, незважаючи на велике значення цієї проблеми, не відноситься до притаманних та пріоритетних національних поглядів. З огляду на це, дослідження та вирішення проблеми протидії нелегальній міграції, потребує не тільки традиційних підходів, а й детального огляду особливостей функціонування